

Sygn. akt III AUa 1164/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: del. SSO Anna Rodak (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. w Ł.

sprawy **H. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji H. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 16 kwietnia 2015 r. sygn. akt VIII U 930/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1164/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie H. F., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., z dnia 23 stycznia 2014 r., która organ rentowy zobowiązał skarżącą, do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 lutego 2013 r. do 31 stycznia 2014 r. w łącznej kwocie 15646,29 zł,

Powyższe rozstrzygnięcie zostało poprzedzone następującymi ustaleniami faktycznymi:

Wnioskodawczyni urodziła się w dniu (...)

Decyzją z dnia 8 lutego 2006 r. ZUS przyznał H. F. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres od 1 lutego 2006 r. do 31 stycznia 2008 r.

Decyzją z dnia 29 maja 2006 r. wypłata renty została wstrzymana od dnia 10 maja 2006 r., tj. od osiągnięcia wieku 55 lat uprawniającego do skorzystania z wcześniejszej emerytury.

Decyzją z dnia 29 maja 2006 r. ZUS przyznał H. F., emeryturę wcześniejszą od 10 maja 2006 r. Na odwołanie decyzji w punkcie IV organ rentowy pouczył skarżącą, iż osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest zobowiązana do ich zwrotu a za nienależnie pobrane uważa się świadczenia: wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie do nich prawa albo wstrzymanie wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca

świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania; przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych wypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenia; wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu. W punkcie V organ rentowy pouczył ubezpieczoną, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do dwóch lub więcej świadczeń emerytalno-rentowych organ rentowy wypłaca jedno ze świadczeń – wyższe lub wybrane przez emeryta-rencistę.

Decyzją z dnia 1 marca 2011 r. ZUS dokonał waloryzacji emerytury wcześniejszej, którą ustalił na kwotę 1004,93 zł netto, brutto 1186,74 zł od 1 marca 2011 r., od 1 marca 2012 r. po waloryzacji wysokość emerytury wyniosła brutto 1257,74 zł, netto 1061,54 zł, zaś decyzją z dnia 1 marca 2013 r. ZUS dokonał waloryzacji emerytury wcześniejszej, którą ustalił na kwotę 1102,33 zł netto, brutto (...),05.

Decyzją z dnia 18 grudnia 2012 r. ZUS przyznał wnioskodawczyni od 1 grudnia 2012 r., emeryturę należną w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, w wysokości 1316,05 zł netto, brutto 1572,58 zł. W punkcie IV decyzji zatytułowanym: „Naliczone świadczenia bieżące, potrącenia i odliczenia” ZUS stwierdził, że zgodnie z art. 95 ustawy emerytalnej w razie zbiegu prawa do kilku świadczeń wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Organ rentowy stwierdził, że zawiesza wypłatę emerytury obliczonej w myśl art. 53 ustawy emerytalnej, gdyż jest ona świadczeniem mniej korzystnym od emerytury wyliczonej według nowych zasad. Na odwrocie decyzji w punkcie III organ rentowy pouczył skarżącą, iż osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest zobowiązana do ich zwrotu a za nienależne pobrane uważa się świadczenia: wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie do nich prawa albo wstrzymanie wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania; przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych wypadkach świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenia; wypłacone z przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu. Na odwrocie decyzji w punkcie VI ust. 1 organ rentowy pouczył ubezpieczoną, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do dwóch lub więcej świadczeń emerytalno-rentowych organ rentowy wypłaca jedno ze świadczeń – wyższe lub wybrane przez emeryta-rencistę. W punkcie VI ust. 2 organ rentowy pouczył wnioskodawczynię, że zasada wypłaty jednego świadczenia nie dotyczy zbiegu uprawnień do emerytury: z rentą inwalidy wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową; z rentą z tytułu niezdolności do pracy, przyznaną na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach i niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego /decyzja k. 37-38 III plik akt ZUS/.

Wnioskodawczyni otrzymała decyzję z dnia 18 grudnia 2012 r., lecz nie czytała jej treści.

Decyzją z dnia 1 marca 2013 r. emerytura wnioskodawczyni z powszechnego wieku emerytalnego została zwaloryzowana od 1 marca 2013 r. na kwotę 1367,29 zł .

Wnioskodawczyni były wypłacane jednocześnie emerytura wcześniejsza oraz emerytura z powszechnego wieku.

W dniu 5 marca 2013 r. wnioskodawczyni podpisała umowę rachunku bankowego z Bankiem (...),

W okresie od stycznia 2013 r. do kwietnia 2013 r. emerytura wcześniejsza oraz emerytura z powszechnego wieku były wypłacane odwołującej, przekazem pocztowym, przynosił ją listonosz.

Następnie w okresie od maja 2013 r. do stycznia 2014 r. odwołująca się emeryturę z powszechnego wieku odbierała za pośrednictwem przekazu pocztowego a emeryturę wcześniejszą przelewem na konto. Ubezpieczona przyjmowała oba świadczenia.

W dniu 5 kwietnia 2013 r. wnioskodawczyni złożyła do ZUS polecenie przekazywania w całości jej świadczenia na rachunek bankowy. W tym celu ubezpieczona udała się do oddziału ZUS i poprosiła o „skumulowane”, czyli łączne przesyłanie obu świadczeń na konto.

Odwołująca oraz jej córka M. F. próbowały wyjaśnić kwestię otrzymywania podwójnego świadczenia przez skarżącą, chodząc do oddziału ZUS oraz dzwoniąc na infolinię. Jednak nie kontaktowały się z ZUS pisemnie.

ZUS potrącił odwołującej się kwotę 556 zł z tytułu rocznego rozliczenia podatku za 2013 r. i stanowiła ona różnicę pomiędzy kwotą podatku należnego, a pobranego za 2013 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sad Okręgowy wskazał, iż odwołanie jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Sąd podniósł, iż wnioskodawczyni nie kwestionowała faktu pobierania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego równoległe z emeryturą wcześniejszą. Wskazywała jednak, że ZUS wiedział, że przesyła jej dwa świadczenia i przez rok nie wydał decyzji, w związku z czym działanie organu rentowego stanowi nadużycie prawa, opisane w art. 5 kodeksu cywilnego.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 5 kodeksu cywilnego, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony, jednakże zarzut naruszenia tego przepisu jest niezasadny. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych art. 5 k.c. nie ma zastosowania, zaś materialnoprawną podstawą świadczeń emerytalno-rentowych mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z 19 czerwca 1986 roku, II URN 96/86, Służba (...) 1987 nr 3; wyrok z 29 października 1997 roku, II UKN 311/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 465; wyrok z 26 maja 1999 roku, II UKN 669/98, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 597 - notka; wyrok z 12 stycznia 2000 roku, II UKN 293/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 321 - notka, postanowienie z 26 maja 1999 roku, II UKN 670/98, niepublikowane).

Sąd wskazał, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440) zgodnie z dyspozycją którego osoba, która nienależnie pobierała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu, przy czym za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się:

1. świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności ustania lub zawieszenia prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;
2. świadczenia przyznane lub wypłacane na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia. Ponadto za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust 1 uważa się również świadczenia wypłacone w przyczyn niezależnych od organu rentowego osobie innej niż wskazana w decyzji tego organu.

Natomiast według ust 4 nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenie zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach – za okres dłuższy niż 3 lata z zastrzeżeniem ust. 5.

Wnioskodawczyni nie kwestionowała wysokości pobieranych kwot oraz kwoty do zwrotu, tylko zasadę.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, Sąd uznał że, decyzja ZUS zobowiązująca odwołującą się do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, z tytułu emerytury wcześniejszej, jest całkowicie zasadna. Fakt pobrania nienależnego świadczenia nie budzi bowiem żadnych wątpliwości. Skarżąca wywiodła, że skoro ZUS wiedział, że ma ona prawo do emerytury wcześniejszej i emerytury z powszechnego wieku, a mimo to nie wstrzymał wypłaty, to jest to błąd organu rentowego, za który ona nie powinna ponosić odpowiedzialności i nie powinna zwracać

kwot nienależnie wypłaconych świadczeń. Jednakże argumenty te nie są trafione z uwagi na treść wskazanego wyżej przepisu,

Skarżąca, wbrew jej twierdzeniom o braku pouczenia, została pouczona szczegółowo o zakazie pobierania podwójnego świadczenia oraz o obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, na odwrotach decyzji przyznającej prawo do wcześniejszej emerytury oraz decyzji przyznającej prawo do emerytury w wieku powszechnym. Pouczenia w niniejszej sprawie zawierają szczegółowe informacje wskazujące na zasady wypłaty świadczenia w przypadku zbiegu prawa do dwóch świadczeń. Wskazano w nich, iż w razie zbiegu u jednej osoby prawa do dwóch lub więcej świadczeń emerytalno – rentowych wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez emeryta - rencistę, oraz w jakich stanach faktycznych wypłata jednego świadczenia, nie dotyczy zbiegu uprawnień do emerytury z określonymi świadczeniami rentowymi. Nadto decyzje zawierały również pouczenie mówiące o tym, że osoba która nienależnie pobrała świadczeni, jest zobowiązana do ich zwrotu oraz wskazywały szczegółowo, jakie świadczenia uważa się za nienależnie pobrane. Wnioskodawczyni nie kwestionowała faktu otrzymania decyzji z dnia 18 grudnia 2012 r. o wysokości emerytury z wieku powszechnego, jednakże jak oświadczyła, nie czytała pouczenia, tylko że czytała je na którejś tam decyzji. Sama też wskazała, że poszła do ZUS po to aby skumulowano jej razem świadczenie i przesyłano je na konto bo było wyższe : „ ja w ZUS zgłaszałam, że mam taką dużą kwotę i żeby to było na koncie”, „ w marcu byłam po to, aby powiedzieć, że dostaję 2 emerytury i żeby mi to skumulowali razem”, „ chciałam mieć pieniądze z 2 źródeł przelewane na konto” .

W ocenie Sądu Okręgowego , powyższe zeznania wnioskodawczyni w sposób dobitny świadczą o tym, że jej celem było doprowadzenie do otrzymywania obydwu świadczeń przelewem na konto, stąd jej wizyta w oddziale organu rentowego, nie zaś ustalenie, iż nie wiadomo z jakiego powodu otrzymuje 2 świadczenia- emeryturę z wcześniejszego wieku oraz z wieku powszechnego o- „ w marcu zgłaszałam że dostaję 2 emerytury na 2 przekazach i ja chciałam założyć konto , bo mam takie pieniądze.

Nadto Sąd podniósł, iż wszystkie pouczenia zawarte w decyzjach, były na tyle zrozumiałe, że wnioskodawczyni mogła je odnieść do własnej sytuacji. Fakt, że zapomniała ona o ich treści, czy też z nimi się nie zapoznała S. z treścią pouczenia, nie może skutkować uznaniem, że świadczenie pobrane przez nią nie było świadczeniem nienależnym. Zgodnie z treścią wskazanego wyżej art. 138 ustawy organ rentowy ma obowiązek pouczenia ubezpieczonego, natomiast nie może ponosić odpowiedzialności, za jego działania bądź zaniechania, jeżeli pouczenie zostało dokonane i jest zrozumiałe. W tym stanie rzeczy uznać należy, że wnioskodawczyni została prawidłowo i wyczerpująco pouczona, w kolejnych decyzjach, o braku prawa do pobierania dwóch świadczeń, a pomimo to takie świadczenia przyjmowała, co niewątpliwie wyczerpuje wszystkie znamiona nienależnego świadczenia, do zwrotu którego skarżąca jest zobowiązana.

Odnosząc się do zarzutu skarżącej, iż świadczenie nienależne, które pobrała spożytkowała, ponieważ jest osobą chorą i pozostaje pod opieką lekarzy specjalistów, Sąd wskazał, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych zawierają samodzielną podstawę do żądania zwrotu nienależnych świadczeń, zatem nie mają w tego typu sprawach zastosowania zasady dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia - czyli art. 409 k.c., jak i zasady współzycia społecznego. Organ emerytalno-rentowy jedynie na mocy art. 138 ust. 6 ustawy jest uprawniony, w uzasadnionych przypadkach, do odstąpienia od żądania zwrotu nienależnie pobranych świadczeń. W związku z powyższym fakt zużycia przez skarżącą wskazanych kwot nienależnego świadczenia, pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie.

Na marginesie Sąd wskazał, że wnioskodawczyni już w dniu 29 maja 2006 r. znalazła się w podobnej sytuacji jak w niniejszej sprawie, ponieważ mając przyznane prawo do renty, otrzymała jednocześnie prawo do wcześniejszej emerytury. W tej sytuacji organ rentowy zawiesił wypłatę renty. Stąd ubezpieczona winna zdawać sobie sprawę, że co do zasady tak jak niezgodne z prawem jest pobieranie emerytury oraz renty, tak samo niezasadne będzie pobieranie emerytur z dwóch tytułów.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy, na podstawie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniosła wnioskodawczyni, reprezentowana przez pełnomocnika, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego art. 138 ust.1, ust. 2 pkt 1, ust.4 i ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 5 kc, poprzez dokonanie błędnej wykładni tych przepisów;

- naruszenie przepisów postępowania , które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegający na dokonaniu tej oceny w sposób niezgodny z zasadami logicznego rozumowania i spójnego wewnątrznie rozumowania w szczególności poprzez przyjęcie za wiarygodne twierdzeń organu rentowego, w sytuacji gdy analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie , w postaci dokumentów, zeznań świadków, nie pozwala na przyjęcie, za uzasadnione twierdzeń ZUS, a w ślad za nimi ustaleń Sądu I instancji, skutkujących oddaleniem odwołania wnioskodawczyni od zaskarżonej decyzji.

W konkluzji powyższych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik organu rentowego wniosł o oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 138 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o rentach i emeryturach z FUS (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) osoba, która nienależnie pobrała świadczenia, jest obowiązana do ich zwrotu.

W świetle ust. 2 wskazanego artykułu, za nienależnie pobrane świadczenia w rozumieniu ust. 1 uważa się:

1) świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania;

2) świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia.

Świadczenie nienależne to zatem świadczenie wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do niego albo wstrzymania jego wypłaty w całości bądź części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do jego otrzymania. (por. III AUa 1327/06, wyrok s.apel.2007-08-07 w K. OSA 2008/5/13, wyrok SN z 2007-09-04 I UK 90/07 OSNAPiUS 2008/19-20/301/856, postanowienie SN z 2004-10-26 I UK 156/04).

Organ rentowy na podstawie art. 138 ust. 2, 4 i 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest przy tym uprawniony do dochodzenia zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń.

Za nienależnie pobrane świadczenia uważa się: świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania, albo świadczenia przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych zeznań lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenia (ust. 2).

Nie można żądać zwrotu kwot nienależnie pobranych świadczeń za okres dłuższy niż 12 miesięcy, jeżeli osoba pobierająca świadczenia zawiadomiła organ rentowy o zajściu okoliczności powodujących ustanie lub zawieszenie prawa do świadczeń albo wstrzymanie wypłaty świadczeń w całości lub w części, a mimo to świadczenia były jej nadal wypłacane, w pozostałych zaś wypadkach - za okres dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem ust. 5. (ust. 4).

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1987 roku UZP 19/87, organ rentowy może dochodzić zwrotu nadpłaconych świadczeń w trybie określonym w art. 106 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) – obecnie art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (tj. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) także wtedy, gdy wypłaty dokonał mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń, o których mógł powziąć wiadomość na podstawie akt rentowych - jeżeli osoba pobierająca świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania. Przepis art. 138 ust. 2 pkt 1 wyżej cytowanej ustawy uzależnia zwrot uznanego za nienależnie wypłacone świadczenia od prawidłowego pouczenia o skutkach pobierania świadczenia bez podstawy prawnej.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy, niewątpliwie w skutek błędu organu rentowego, od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r., skarżącej wypłacano dwa świadczenia – emeryturę przysługującą w obniżonym wieku emerytalnym i emeryturę przysługującą w powszechnym wieku emerytalnym.

Niewątpliwie w pouczeniach zawartych w wyżej wskazanych decyzjach wnioskodawczyni była a pouczona o przysługującym jej prawie do wypłaty tylko jednego świadczenia. Wnioskodawczyni jak wykazało postępowanie dowodowe, nie informowała organu rentowego o tym, iż wypłacane są jej dwie emerytury lecz zwracała się o przekazywanie obu świadczeń na założone przez nią konto bankowe. Pomimo tego organ rentowy nie zauważył swojego błędu i nadal wypłacał wnioskodawczyni dwa świadczenia.

Na gruncie powołanej wyżej regulacji prawnej okoliczność, iż organ rentowy, na skutek swojego błędu, wypłacał skarżącej, w spornym okresie, dwa świadczenia, pozostaje bez znaczenia, gdyż nawet w takiej sytuacji jest on uprawniony do żądania zwrotu nienależnie wypłaconego świadczenia za okres 12 miesięcy.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, na gruncie rozpoznawanej sprawy zostały spełnione przesłanki z art. 138 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż emerytura przyznana skarżącej w obniżonym wieku emerytalnym była wypłacana, po przyznaniu jej prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, nadal mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczenia. Zachodziły zatem podstawy do zobowiązania wnioskodawczyni do zwrotu nienależnie pobranej emerytury w kwocie 15646,29 zł jako świadczenia nienależnego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną..

Przewodniczący: Sędziowie: